

Papp Tibor

hómaró hőmérő

a hajnalban tornázó fényre hasonlít
 nedves völgyben a levélen ülő cseppre
 csobogó hangok között
 elárvult lelke ficáncol
 mint éhes leányé
 aki lenyelte az esthajnalcsillagot
 aki a levelet kimeri a gondot kiméri
 ó hómaró hőmérő
 bátortalan mező a hegység térde alatt
 koromfekete üres garat
 menyasszony táncol a palatáblán
 elmenekül saját lábán
 szél ha sérti fény ha bántja
 védi a hagymaeres kupolája
 a petrezselyem hűvös árnya
 piros lekvár megdrága szürke rongyok
 vicsorognak az úthenger alatt
 de ő tiszta marad mint a hold
 mint a telihold
 fényezte esti föld

karddal ekével

kattog a vasvirág
 hatküllős vask**e**rék
 repedezve az öreglá**n**y
 kivájja sz**e**mét
 kivájja sz**e**mét
 a tűzadó örökzöld
 nek és a földnek
 egy reggel júdásként
 meszet és ként
 lop a p**e**rmetezéshez
 úgy t**e**szel magad is
 a bibliából kilépve
 te szegény te
 lén a la**a**ssú évnek
 elfogynak az é**r**vek
 az ölelnivaló a**a**sszonyok
 vonalkák bo**t**ladoznak az avar alatt
 a nap fölto**r**názza magát az égre
 rop**o**gó almahéjjal körítve
 barna lesz ébredő vad lyuk

médeia

asszonyokkal összekaptam **m**
 és makogtam de elkísértek a tornáchoz
 a tűzfehér cukornád **d**
 epedő lepedőjéhez
 alsóruhájuk jelenlegi **i**
 ajzott selyemfüggönyéig

de nem volt se angyal se eunuch **h**
 a láthatáron egy se
 csak a hátborzongató szél **l**
 hóbörgött vasszögekkel
 hóbörgött mint világcsoda **a**
 tengernyi nagy matrikula
 közerkölcsei stoppolófa **a**
 tisztátalan tiszteteknek is
 orrhangan és vérest felel **l**
 a gyommal benőtt vizesárok
 mélyéből egy zsebtelefon **n**

üvegtulipán

a sötétség bundája alatt
 fekete párnaoszlopok között
 félrészegen piheg a gyety**á**k szava
 már mögö**t**ünk az üldözés kétharmada
 hálóingem kiü**r**esedőben
 éretlen b**u**ja testmelegem olcsó téligyümölcs
 hálósobámban a na**g**y csend életet kéreget
 békém őser**d**eje lehetne ez
 miközben ömlik a drága nyers**O**laj a tenger vizébe
 úsznak a szótagok i**S** – megannyi mentőhajó
 a rostély mögé elbúj**Ó** vitéz esdekel
 horpadt edények rikác**S**oló hangján
 szeretteim kö**Z**ül ha valaki néha felismer
 ég és föld és t**Ú**z és zöld között
 rájön hogy a**Z** életem háborús maradvány
 amit most visszaálmodok
 most **nekem** csenget nekem csacsog
 most nekem **csicsog**
 a csillagszóró üvegtulipán